

12^{de} JAARGANG, NR. 219
26 MEI 2014

IN DIT NUMMER:

1 NIEUWS

4 JAZZ OP PAPIER

5 JAZZ OP PLAAT

Theo Croker, Ideal Bread, Max Roach, Phronesis, Alex Koo, Philippe Lemm, Max Roach e.a.

12 JAZZ OP DE PLANKEN

Kenny Garrett, Jazz Luik, Deventer Jazz, New Cool Collective e.a.

EN VERDER:

20 New York Calling (Roos Plaatsman)

21 'Hé Jo, Ouwe Neukert' (Lex Lammen)

23 Bestsellers en tips Jazzcenter

JAZZFLITS 220

staat **23 JUNI** op

<http://www.jazzflits.nl>

JAZZFLITSEN

**LORAN WITTEVEEN WINT
 DUTCH JAZZ COMPETITION**

Het Loran Witteveen Quartet heeft 16 mei in LantaarnVenster, Rotterdam de Sena Dutch Jazz Competition gewonnen. Tot beste solist van de wedstrijd werd pianist Dominic J. Marshall gekozen.

Pianist Witteveen stond in de finale met het Alex Koo Quintet, het Dominic J Marshall Trio en Trempera. De jury, met Amanda Kuyper (NRC Handelsblad), Ilja Reijngoud (trombonist) en Frank Bolder (programmeur) in de gelederen, was unaniem in zijn oordeel: "Geweldig goed samenspel waarmee ze complexe composities in vervlochten melodielijnen ontspannen live wisten te brengen." De winnaar kreeg 5.000 euro, mag deelnemen aan de EBU European Jazz Competition en optreden op het komende North Sea Jazz Festival. De Sena Dutch Jazz Competition vond dit jaar voor de tiende keer plaats. Eerdere winnaars waren onder anderen Oene van Geel, Albert van Veenendaal, Timucin Sahin (2001), As Guests (2004), Franz von Chossy Trio (2006), The Blazin'Quartet (2008) en Kapok (2012).

ZOMERFREQUENTIE JAZZFLITS

Jazzflits verschijnt twintig keer per jaar. Het grootste deel van het jaar is dat eens in de twee weken. In de komende zomermaanden **juni, juli, augustus en september** nemen we wat gas terug en komen we maar **eens per vier weken** uit. In oktober pakken we de draad van twee keer per maand weer op.

i a 77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZMAGAZINE SINDS 2003

KENNY GARRETT DOET LAGE LANDEN AAN



Kenny Garrett deed begin mei België en Nederland aan. Donderdag 8 mei zette hij het Bimhuis in Amsterdam op zijn kop en een dag later maakte hij zijn opwachting tijdens het festival Jazz à Liège. Daar maakte **Jean Schoubs** de bovenstaande foto van hem. Foto's van het Amsterdamse optreden van de Amerikaanse saxofonist staan op pagina 17 van deze Jazzflits. Een impressie van Jazz à Liège op pagina 15.

NIEUWS



Jazz Award-deelnemer zangeres Vera Naus studeert aan het HKU Utrechts Conservatorium. (Foto: Gerhard Fuhs).

Conservatoriumtalent strijdt om Leidse Jazz Award 2014

In vijf voorronden deden op 13, 14, 20, 21 en 22 mei zestien conservatoriumstudenten een gooi naar de finale van de Leidse Jazz Award 2014. De deelnemers aan die voorronden werden geblinddoekt geselecteerd door een jury die zich 'aangenaam' verrast toonde door het niveau van de aanmeldingen. De jury koos conservatoriumstudenten uit Den Haag, Amsterdam, Groningen, Rotterdam en Utrecht.

Pianist Avishai Darash, gitarist Zoltan Polgar, altsaxofonist Felician Erlenburg, tenorsaxofonist Sander Baan, zangeres Vera Naus en pianist Yoonmi Choi plaatsen zich voor de finale op 25 mei. Wie van de zes uiteindelijk de Leidse Jazz Award won, was bij het sluiten van deze Jazzflits nog niet bekend. De Leidse Jazz Award bestaat sinds 2009.

LAATSTE NIEUWS

BVR Flamenco Big Band wint International Big Band Competition

De BVR Flamenco Big Band heeft zaterdag 24 mei in Hoofddorp de Topklasse van het prestigieuze International Big Band Concours Haarlemmermeer 2014 gewonnen. Nummer twee werd de Berlin Jazz Composers Orchestra. Meer over de Big Band Competition, onderdeel van het jaarlijkse Corendon Meer Jazz Festival, vindt u op pagina 25.

PODIA

VEERTIGSTE VERJAARDAG BIMHUIS KOMEND SEIZOEN UITGEBREID GEVIERT

Het Amsterdamse Bimhuis bestaat in oktober veertig jaar. Dit jubileum wordt het hele komende seizoen gevierd met een reeks speciale activiteiten en evenementen. Onder meer het Bimhuis-platenlabel wordt nieuw leven ingeblazen met opnamen uit het archief van het jazzpodium.

Verder staan op het feestprogramma: concertseries in en in samenwerking met andere podia, exposities in het Bimhuis en elders, een serie lezingen over aspecten van de jazzgeschiedenis door vooraanstaande muzikanten, 'Jazz on Film'-programma's en een serie videoportretten door het Nederlands Jazzarchief. Ook zijn er speciale projecten met 'eigenzinnige' musici uit Oslo, Londen en Chicago.

Op initiatief van de Bond van Improviserende Musici (BIM) opende het Bimhuis in 1974 aan de Oudeschans in Amsterdam. Al snel ontwikkelde het zich tot een belangrijk Nederlands jazzpodium en een ontmoetingsplaats voor de Nederlandse en internationale jazzscene. In 1995 werden door nieuwe regelgeving de opgelegde geluidsrestricties zodanig streng dat een andere locatie gezocht moest worden. Die werd uiteindelijk gevonden in het nieuwe muziekcentrum aan het IJ. Op 19 februari 2005 heropende het Bimhuis daar. Het Bimhuis is tegenwoordig vermaard tot ver over de grenzen. Volgens de Britse krant The Guardian is het 'one of the best music rooms in the world.' De aftrap van het jubileumfeest wordt op 1 oktober gegeven. Het volledige programma van het komende seizoen wordt op 28 juni tijdens de Jazzdag in Rotterdam gepresenteerd.

Bekijk een video over het jubileum: <http://bit.ly/RBAIOI>

OVERIG

CONCERTZENDER WIJDT PROGRAMMAREEKS AAN JUBILEREND PLATENLABEL BLUE NOTE

Op de Concertzender wordt de komende tijd aandacht besteed aan de geschiedenis van het platenlabel Blue Note. De serie van zestien programma's is begin mei van start gegaan en wekelijks te horen op dinsdag van 17.00 tot 18.00 uur.

Het Amerikaanse label Blue Note werd in 1939 opgericht door de Duitse immigranten Alfred Lion en Max Margiulis en bestaat in 2014 75 jaar. De oprichters stond 'het vastleggen van authentieke 'hot' jazz en swing, los van de commerciële en sensatiebeluste aspecten van deze muzieksoort' voor ogen. Artiesten, onder wie Art Blakey, John Coltrane, Miles Davis, Herbie Hancock en Horace Silver, werden voorafgaand aan de opnamesessie betaald, wat bepaald niet gebruikelijk was en wat zou leiden tot een beter eindresultaat.

In het programma komen onder meer de bloeitijd van het label rond 1960 aan de orde, de neergang na 1970 en de heropstanding in 1985. Het verhaal wordt verteld aan de hand van essentiële nummers uit de catalogus. Ook wordt stilgestaan bij de vormgevers: de twee oprichters, fotograaf Francis Wolff, technicus Rudy van Gelder en vormgever Reid Miles. De reeks is samengesteld door David de Jongh en Jenny Law. De Concertzender zendt uit via internet en kabel. Reeds uitgezonden programma's zijn de klok rond te herbeluisteren via <http://bit.ly/1nMJEGh>.

VERVOLG NIEUWS

Deventer New Generation Jazz Award voor Ingmar Glerum

Gitarist Ingmar Glerum heeft 10 mei tijdens het Deventer Jazz Festival de eerste New Generation Jazz Award in ontvangst genomen. De prijs is bedoeld voor jong talent uit de regio Deventer. "Ingmar kiest nooit de simpelste oplossing, maar altijd de beste. Zijn muziek is vindingrijk, onorthodox, maar altijd strak en altijd goed", aldus de jury.



Peter Bernstein. (Foto: Jordi Suol)

Bob Wijnen neemt debuutalbum op met Peter Bernstein

Hagenaar Bob Wijnen (pianist van de formaties Triplicate en Equinox) neemt dit najaar in New York zijn debuut-cd op met gitarist Peter Bernstein. Het album wordt geproduceerd door Ben Rubin, de man achter de opnames van het SmallSLIVE-label (het eigen label van de New Yorkse jazzclub Smalls). Het idee voor de gezamenlijke plaat ontstond na Wijnens reis naar New York, begin 2013 en na een set waarin Wijnen en Bernstein het podium deelden in Den Haag. Wijnen: "De muzikale klik was zo goed dat we er een vervolg aan wilden geven in de vorm van een cd-opname." De titel van de cd wordt 'NYC Unforeseen'.

Festival City Jazz Leeuwarden terug

Het Festival City Jazz Leeuwarden is terug. Het wordt dit jaar op 30 augustus in de Friese hoofdstad gehouden. Vorig jaar kon het festival niet doorgaan, omdat er te lang onduidelijkheid bestond over de financiering. "We willen vooral jong jazztalent uit het noorden een mooi podium bieden", aldus bestuursvoorzitter Bokko Tromp over de komende editie. City Jazz Leeuwarden organiseert daartoe in augustus een speciale Summer School. Vijftien jonge talenten uit Noord-Nederland vormen dan een band onder leiding van Wouter Hakhoff. Die band zal tijdens het festival optreden.

JIMMY KATZ CENTRAAL IN KUNSTPROGRAMMA OP EN ROND HET NORTH SEA JAZZ FESTIVAL



Greg Osby. (Foto: Jimmy Katz)

De Amerikaanse fotograaf Jimmy Katz staat dit jaar centraal in het kunstprogramma op en rond het komende North Sea Jazz Festival. Werk van Katz hangt vanaf 26 juni in The Manhattan Hotel Rotterdam, vanaf 5 juli in fotogalerie In De Gewelven (Kasteel Woerden) en op het North Sea Jazz Festival.

Katz komt ook naar Nederland. Hij zal onder meer op 7 juli in Kasteel Woerden een workshop voor jonge fotografen geven. Verder is in het kunstprogramma werk van Joke Schot en Rosaria Macri (Schot & Roos) te zien. In The Kitchen (Oostzeedijk, Rotterdam) wordt op 28 juni om 17.00 uur een tentoonstelling geopend met onder meer hun muziekfoto's. Het kunstprogramma op en rond het North Sea Jazz Festival is een initiatief van de Rotterdamse organisatie Music Inspired Art. Die verzorgt al sinds 2006 exposities op het North Sea Jazz Festival van door muziek geïnspireerde kunst.

Info: <http://musicinspiredart.blogspot.nl/p/news.html>

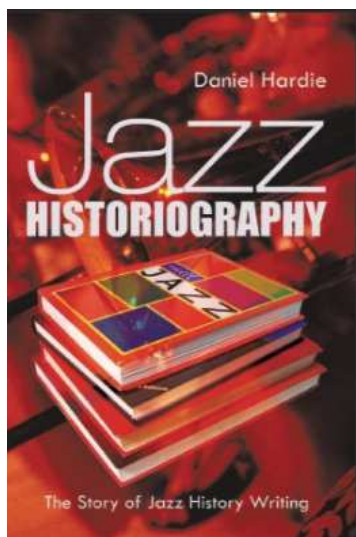
NEW YORK KRIJGT 'MILES DAVIS WAY'

Als een van zijn laatste daden als burgemeester tekende Michael Bloomberg eind vorig jaar een voorstel om in New York een straat naar Miles Davis te noemen. Hiertoe is een stuk van de West 77th Street van een nieuwe naam voorzien. Davis woonde zo'n 25 jaar op het adres 312 West 77th Street, tot het midden van de jaren tachtig. De Miles Davis Way wordt op 26 mei (de geboortedag van Davis) officieel geopend. Cheryl Davis en Erin Davis, twee kinderen van de trompettist, onthullen het nieuwe straatnaambord.

JAZZ OP PAPIER

Jan J. Mulder

DE GESCHIEDENIS VAN DE GESCHIEDSCHRIJVING OVER JAZZ



Daniel Hardie.
**Jazz historiography : the story of
jazz history writing.**
Bloomington, IN : iUniverse LLC, 2013.
IX, 475 pag.
ISBN 978-1-4917-1443-0 softc.
Prijs 34,50 euro

Een ieder van ons kent de behoefte meer aan de weet te komen over de geschiedenis van de jazz. Daarin voorziet dan een beknopt overzicht, gericht op de gemiddelde liefhebber. Voor degene die dieper op de zaak wil ingaan verschijnen er met onregelmatige tussenpozen handboeken die de complete historie in kaart brengen. Telkens wordt getracht daarin ook de nieuwe ontwikkelingen te betrekken, maar, wat vooral telt, de materie vanuit een eigen visie te behandelen. Een visie die niet alleen eigen is aan de ideeën van de auteur, maar die mede gevormd wordt door de aard van die ontwikkelingen.

In het licht van de enorme hoeveelheid jazzpublicaties is het aantal geschiedenisboeken nog tamelijk beperkt gebleven. In de vijfenzeventig jaar vanaf 1926, met Henry Osgood's 'So This is Jazz' als eerste, tot en met de 'New History of Jazz' van Alyn Sipton, zijn er dat een kleine twintig. Deze studies, en met name die over de periode 1940-1960, hebben een grote invloed gehad op de kennis en het inzicht van de liefhebber. In welke periode diens belangstelling ook gewekt is, eenmaal kennis genomen van de loop van de historie, zal hij niet gauw een tweede boek ter hand nemen. Een verkeerde voorstelling van zaken bleef zodoende lang hangen en werd keer op keer doorverteld. Overigens, al zou de lezer nadien nog eens een ander boek raadplegen, dan nog was de kans groot dat hij op dezelfde misinterpretaties zou stuiten. Want niet alleen bij de lezers, ook bij latere historici hadden deze een lang leven.

In Australië nam historicus Daniel Hardie de moeite alle geschiedenissen te bestuderen en daar uitgebreid verslag van te doen. Van alle boeken karakteriseert hij de inhoud, benadert de meeste positief, maar laat niet na de destijds geuite kritiek te noemen. Zijn eigen inbreng is voornamelijk het aanbrengen van schakels tussen de overvloedig overgenomen, lange passages. Wat dat betreft had een goede redacteur het boek aanmerkelijk kunnen indikken. Dat geldt tevens voor zijn niet aflatende kritiek op de instandgehouden mythe rondom Buddy Bolden.

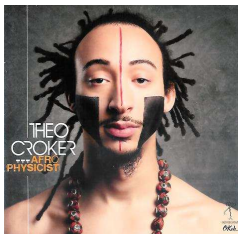
In 1939 was 'Jazzmen' onder redactie van Fred Ramsey en Charles Edward Smith een invloedrijk boek. De latere kritiek betrof, dat het te veel uitging van de jazzfan als platenverzamelaar en de kletspraat van Bunk Johnson als basis nam van onjuiste theorieën over de vroegste jazz in New Orleans. 'Shining Trumpets' van de reactionaire Rudi Blesh (1946) ging mank aan een verkeerde tijdsbepaling en zette de brass band abusievelijk aan de voet van de ontwikkeling. In 'Jazz, A People's Music' (1948) trachtte Sidney Finkelstein de historie in te passen in zijn linkse gedachtegoed. In 1952 waaide er met Barry Ulanov een frisse wind vanwege zijn aandacht voor de toenmalige jazzontwikkeling. In Engeland werd die in hetzelfde jaar echter weer teniet gedaan door een goedkope, veelgelezen Pelican-pocket van Rex Harris, die zijn theorieën baseerde op die van Blesh. Teleurstellend werd de overmatige aandacht genoemd van Marshall Stearns (1956) voor de voodoo-praktijken.

Waar alle boeken aan lijden is een gebrek aan controle van genoemde feiten. Vóór 1917 zijn er weliswaar geen jazzplaten gemaakt, maar 'Het negeren van de jazzgeschiedenis van voor 1917 is alsof er geen algemene geschiedenis bestaat voor de eerste verschijning van het geschreven woord.'

Een ander bezwaar is de canonisering: de geschiedenis zou bepaald worden door een opeenvolging van hoogtepunten in het werk van toonaangevende musici. Hardie wijst ons op allerlei recente publicaties (van Allen Lowe, Bruce Boyd Raeburn, Scott DeVeaux, e.a.), waarin die visie wordt aangevochten en nieuwe wegen worden gezocht. Ondanks sporen van amateurisme (de presentatie van de voetnoten en de bibliografie) verdient het boek alleen daarom al onze serieuze aandacht.

JAZZ OP DE PLAAT

THEO CROKER AfroPhysicist OKeh



Bezetting:

Theo Croker (tp, comp, arr),
Jumaane Smith (tp),
Andrea Murchison (tb),
Irwin Hall (as, fl),
Stacy Dillard (ts),
Jason Marshall (bars),
Sullivan Fortner (keyb),
David Gilmore (g),
Michael Bowie (b),
Karriem Riggins (d),
Luisito Quintero (perc).

Trompetlegende Doc Cheatham zou zeer tevreden geweest zijn met het eerbetoon van zijn kleinzoon Theo Croker op ongebelegde trompet. Croker lijkt sprekend op zijn opa en zoals de opening bewijst kan hij net zo intiem spelen. Croker, jaargang 1985, is weer zo'n jong trompettalent dat zich aandient en die we tot nu toe nog niet hadden gespot, terwijl hij toch al twee cd's heeft gemaakt. 'AfroPhysicist', een door zijn broer gegeven bijnaam, is zijn derde cd en zijn eerste voor een 'major label'. Croker is veelzijdig en van vele markten thuis. Zijn intieme intro 'For doc' gaat over in een spetterend funknummer waarin hij laat horen dat hij de New Orleans-'growl' helemaal onder de knie heeft. Die overgang is typerend voor deze cd, waarin van alles en nog wat voorbijkomt. Zo staat het derde nummer met een lichte 'latin beat' en Miles Davis-accents in contrast met het voorgaande. En als het om klassieke jazz gaat bewijst hij met 'Moody's mood for love' dat genre ook in de vingers te hebben en er een frisse twist aan te kunnen geven door de saxpartij jubelend op trompet te spelen en de trompetpartij te laten zingen door Dee Dee Bridgewater. Bridgewater, die hem in China ontmoette en onmiddellijk onder haar vleugels nam, heeft deze cd briljant geproduceerd en zingt zelf op drie nummers mee. Andere gasten zijn vibrafonist Stefon Harris en Roy Hargrove, de laatste alleen als zanger in zijn eigen Roy Allen, een eerbetoon aan Roy's vader.

Croker eindigt deze prachtige cd met een gevoelige ode aan trompettist Hugh Masekela en zangeres Miriam Makeba. De cd bevat verder twee nummers van Stevie Wonder, een door Nancy Wilson bekend geworden nummer van de bijna vergeten R&B-bandleider Buddy Johnson en veel eigen nummers, alle even krachtig en melodieus. De uit Florida afkomstige Theo Croker komt pas nu in het zicht omdat hij lange tijd voor ons onopgemerkt in Shanghai woonde, zodat het ook nog drie jaar duurde voordat deze door Bridgewater gemaakte opnamen van de plank werden gehaald en werden uitgebracht. We zullen hem vanaf nu in de gaten houden want we zullen nog veel van hem horen.

Tom Beetz

Bekijk een video van Theo Croker: <http://bit.ly/1sQVa5G>

MAGOS & LIMÓN Dawn OKeh



Bezetting:

Magos Herrera (voc),
Javier Limón (flamencogitaar),
Saúl Quiros, Belén Lopez (handklappen),
Layth Sidiq (v).

Magos Herrera is een zangeres van Mexicaanse origine die naam maakt in de VS. Samen met het Spaanse multitalent Javier Limón heeft ze voor het label OKeh de cd 'Dawn' opgenomen. Javier Limón is flamencogitarist en een gelauwerd producer. We kennen hem hier vanwege zijn werk met de Friese zangeres Nynke Laverman, al was zijn inbreng bij haar cd 'Alter' tot een minimum beperkt. Op 'Dawn' is hij veel nadrukkelijker aanwezig. Zijn flamencogitaar en bescheiden begeleidende handgeklap zijn een belangrijk onderdeel van de begeleiding. De gestreken inbreng van violist Layth Sidiq is slechts beperkt.

'Dawn' is mij wat te pretentius. Te gelikt. Jammer'

Magos Herrera heeft een hese stem en beweegt zich in een klein klankgebied. Wel legt ze haar ziel in haar interpretaties. Maar toch... Het is mij te nadrukkelijk 'betoverend en mysterieus' bedoeld. En dat geldt ook voor de foto's in het boekje. Mij is het allemaal wat te pretentius. Te gelikt. Jammer.

Hessel Fluitman

Bekijk een video over de cd: <http://bit.ly/S9zfto>

**KULLHAMMAR/
AALBERG/ZETTERBERG**
Basement Sessions, Vol. 2
Clean Feed



Bezetting:

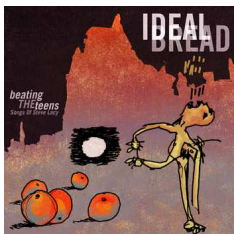
Jonas Kullhammar (ts, ss, tarogato),
Torbjörn Zetterberg (b),
Espen Aalberg (d).

VERVOLG JAZZ OP DE PLAAT

De muziek van deze drie Scandinaviërs voelt als een prettig zittend kledingstuk. Je past het in de winkel en het lijkt alsof je het al jaren in de kast had hangen. Saxofonist Jonas Kullhammar, bassist Torbjörn Zetterberg (beiden uit Zweden) en de Noorse drummer Espen Aalberg maken muziek die iets behaaglijks heeft. 'Basement Sessions, Vol. 2' voelt vertrouwd, ook al ken je de muzikanten niet. Dat zou misschien kunnen komen doordat het drietal ouwe koek verkoopt, maar dat is geenszins het geval. De brede, rijke tenorklank van Kullhammar doet weliswaar denken aan Sonny Rollins, en ook een aantal stukken op dit album zijn beïnvloed door diens beroemde trio-opnamen. Maar de Zweed vertelt zijn volkomen eigen verhaal vanuit dit bekende uitgangspunt. Het trio is speels, lichtvoetig en laat zich niet leiden door gemakzuchtige oplossingen en voorspelbaarheden. Zo mag Zetterberg na het fraaie thema van 'Gluck' meteen een bassolo inzetten en opent 'Triton' met een creatief en melodisch stukje drumwerk van Aalberg waarin de geest van Max Roach doorklinkt. Hoe melodiegericht de slagwerker is, mag blijken uit het feit dat hij voor zes van de zeven composities heeft getekend. Slechts het genoemde 'Gluck' is een stuk van de Zweedse saxveteraan Bernt Rosengren. Wie nu denkt dat ook dit trio tot diezelfde generatie behoort, heeft het mis. Het zijn allen dertigers, met een toekomst voor zich waarin ze vast nog meer van dit soort fijne albums gaan maken. Ik denk dat ik het eerste deel van deze 'Basement Sessions' ook maar eens ga opsnoeren.

Herman te Loo

IDEAL BREAD
Beating The Teens
Cuneiform



Bezetting:

Kirk Knuffke (cnt),
Josh Sinton (bars, arr),
Adam Hopkins (b),
Tomas Fujiwara (d).

Tien jaar na de dood van Steve Lacy begint zijn muziek gelukkig meer zichtbaarheid te krijgen. Jorrit Dijkstra stort zich met The Whammies al een tijdje op de composities van de Amerikaan, en het kwartet Ideal Bread doet dat al sinds 2007. 'Beating The Teens' is het derde album van de groep van de New Yorkse baritonsaxofonist Josh Sinton, die ook tekent voor alle arrangementen. Want van het domweg naspelen van het werk van Lacy is geen sprake. Dat zou de componist ook niet op prijs hebben gesteld. Creatief omvormen en naar je eigen hand zetten is immers een veel vruchtbaarder procedé.

Voor het materiaal van deze dubbel-cd dook Sinton in de box 'Scratching The Seventies/Dreams', met repertoire uit de jaren 1971 - 1977. In de versies van Ideal Bread hoor je de typische springerige Lacy-melodieën voorbijkomen, zoals in 'Blinks' of 'The owl', waar de band dicht bij de intenties van de componist blijft. Aan het andere eind van het spectrum heeft Sinton een paar dreunende rockachtige arrangementen gemaakt die associaties oproepen met de manier waarop John Zorn op de loop ging met de muziek van Ornette Coleman. 'Wish' en 'The owl' komen er lekker in denderen. Maar ook heeft Sinton een vaardige hand in het arrangeren voor zijn eigen baritonsax en de open klank van Kirk Knuffke's cornet. In 'The wave' en 'Torment' klinken de blazers weelderig en rijk, alsof de band veel groter is dan een kwartet. Dat de New Yorkers ervaren improvisatoren zijn, is overal op het album te horen. De stukken komen soms uit open improvisaties omhoog, of lijken daar alleen maar uit te bestaan. En als het af en toe onbedaarlijk moet swingen of funken, dan heeft het viertal daar het gereedschap voor in huis.

Op 7 juni speelt Ideal Bread in het Amsterdamse Bimhuis.

Herman te Loo

Ideal Bread live: <http://bit.ly/QP8FnW>

VERVOLG JAZZ OP DE PLAAT

JAN GEIJTENBEEK'S GOAT MUSIC

Today's Story Goatmusic



Bezetting:

Jan Geijtenbeek (p), Feder Rhodes,
Nick Feenstra (s), Reindert Kragt (b, bg),
Daan Slagter (d),
+ Esther van Hees (voc),
Vadim Neef (g), Rolf Delfos (sax),
Anton Goudsmit (g).

Luister en bekijk Goatmusic:

<http://bit.ly/1qRINKa>

Het is verleidelijk te zoeken naar parallellen tussen de Capra Hircus en zijn muzikale pendant pianist Jan Geijtenbeek. En die overeenkomsten lijken er muzikaal gezien te zijn, zowel in de gedomesticeerde als in de wilde variant van, inderdaad, de geit. Maar laten we het vooral over jazz hebben. Want 'Today's Story' is een heerlijke jazzplaat. Eerlijk ook, waarmee ik bedoel dat het onopgesmukt is, openhartig, zelfverzekerd, vrijmoedig en vooral speels. Er wordt strak gespeeld met een funky ondertoon, maar ook levendig en lichtvoetig en doordacht gedoseerd in meer rustige nummers, zoals in 'Lifetime' en 'Travelling light', die soms een bijna filmisch karakter krijgen.

Jan Geijtenbeek, die ook alle composities schreef, weet een ambiance te creëren die aanstekelijk werkt op de luisteraar. Het enthousiasme spat er vanaf, niet in het minst ook in het spel van zijn bandleiden, die met fraaie soli het speelse landschap mooie perspectieven bieden. Het geheel klinkt goed doordacht en coherent. De opname laat ook een mooie balans in de instrumenten horen. Het repertoire biedt een mooi palet van Geijtenbeeks veelzijdige stijl. En hij mag zich gelukkig prijzen met een viertal fantastische gastmusici. 'Today's Story' is een genot om naar te luisteren en Jan Geijtenbeek toont zich als een musicus met toekomst. Zeer benieuwd waar dat op uitdraait.

Frank Huser

BATIK

Headland

Challenge Records



Bezetting:

Wolfert Brederode (p),
Ed Verhoeff (el-g, acou-g),
Mark Haanstra (bg),
Joost Lijbaart (d, perc).

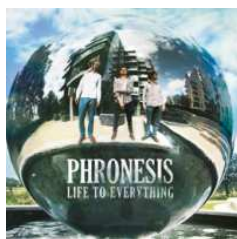
Luister naar Batik met 'Headlands':

<http://bit.ly/1Y9wyg>

Is muziek niet altijd het resultaat van de betrekking tussen de musicus, de gespeelde noten, de luisteraar en de ruimte waarin die betrekking plaatsvindt? En net zo voor musici onderling, is de wijze van het zich tot elkaar verhouden niet bepalend voor hun spel en hun muziek? Het verhaal van Batik begint in 2005 wanneer Joost Lijbaart en Wolfert Brederode als duo het album 'One' maken. Een reeks composities en improvisaties waarin twee musici vanuit hun eigen instrument al spelend samenvloeien tot één gedeeld universum, met één taal en één gemeenschappelijke klank. Batik bouwt verder op dat fundament, breidt het uit, verdiept het en verrijkt het universum van 'One' met nieuwe kleuren die zich verweven tot een magistraal tapijt met een gelijk getinte uitstraling en een scala aan schakering. Als de kleur van gras die, als je goed kijkt, niet alleen maar groen is maar talloze tinten groen bevat, zo is 'Headland' rijk aan kleur, vol van gelaagdheid, gevuld met subtiele accenten en intrigerende nuances in ritme, dynamiek, intonatie en klankkleur. Een fascinerende versmelting van instrumenten, boeiende interacties die zich laten kennen in een nieuwe gemeenschappelijke en toegankelijke taal. Naast Joost Lijbaart op drums en percussie en Wolfert Brederode op piano, zijn het Ed Verhoeff op gitaren en Mark Haanstra op bas die het palet van Batik op indrukwekkende wijze verruimen. Het voelt bijna vreemd om de musici apart bij name te noemen omdat 'Headland' zo duidelijk het resultaat is van een collectief musiceren. Waar 'One' een bijna sacrale ingetogenheid kende is 'Headland' misschien expressiever, net zo fijnzinnig, soms zelfs fragiel of bescheiden, maar ook uitgesproken en prikkelend. De muziek is ruimtelijk, sferisch, sterk in de verbeelding met improvisaties die associatief klinken. 'Headland' is als een warm tapijt van vilt, met zorgvuldig samengevoegde vezels die een adembenemend mooie structuur geven en in Batik een imponerend nieuwe vorm krijgen. Batik is het verhaal van onzelfzuchtige collectieve betrekkingen en 'Headland' is er de beeldende taal van.

Frank Huser

PHRONESIS
Life To Everything
 Edition Records



Bezetting:

Ivo Neame (p),
 Jasper Høiby (b),
 Anton Eger (d).

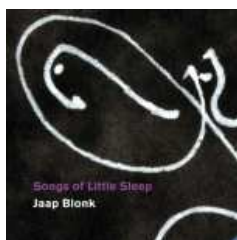
VERVOLG JAZZ OP DE PLAAT

Over 'Walking Dark', de vorige cd van dit trio, schreef ik in Jazzflits 180: het is Phronesis óf sterke koffie, allebei kan ik niet hebben. Dat geldt ook weer voor 'Life To Everything', live opgenomen in november 2013. De klank is erg goed voor een live-registratie, en zo'n transparant geluid heeft Phronesis ook nodig: niet omdat er zoveel subtiliteit in hun muziek zit, maar omdat er zo ontzettend veel muzikale informatie op de luisteraar afkomt. Ook deze cd – hun vijfde inmiddels – gaat immers helemaal voort op hetzelfde elan, op dezelfde beproefde formule: hoogspanning, drukte, bedrijvigheid, alsof elke ongespeelde noot een gemiste kans is. Waar vorige keer de pure energie de balans voor mij nog in positieve richting deed overhellen (Phronesis is, zeker live, écht wel een belevenis!), had ik deze keer toch gehoopt wat meer diepgang en variatie te vinden. Er is één 'ballad' – pianist Ivo Neame's 'Phraternal'; alle andere stukken zitten in dezelfde hyperactieve sfeer, zij het soms na een wat rustiger introductie. Meer dan op de vorige plaat wordt hier en daar de hippe joodse klankwereld van Avishai Cohen en de zijnen aangesproken ('Dr. Black'), maar dan zonder de zangerigheid van de cantor, zonder veel memorabele melodieën. Dat is een gedeelde verantwoordelijkheid: de drie heren tekenen ieder voor drie composities. De symbiose is echter totaal: Phronesis musiceert als één machine, die niet uitgaat van de verschillende 'rollen' in het pianotrio, maar veeleer zoekt naar de gelijkenissen tussen de drie instrumenten. Samen spelen ze de thema's, de baslijnen, de complexe ritmieken. Ik ben wederom onder de indruk, maar heb genoeg gehad.

Arne Van Coillie

Bekijk het openingsnummer: <http://bit.ly/1IGMEDa>

JAAP BLONK
Songs Of Little Sleep
 Kontrans



JAAP BLONK
Traces Of Speech
 Kontrans

(distributie: www.toondist.nl)

Bezetting:

Jaap Blonk (voc, computer).

De eerste van deze twee nieuwe cd's van Jaap Blonk zou je een 'ouderwets' conceptalbum kunnen noemen. 'Songs Of Little Sleep' gaat namelijk over de slaap - en vooral ook het gebrek daaraan. Met elektronica en zijn onnavolgbare stemgeluid brengt Blonk ons een klankwereld die gaat over nachtmerries, niet in slaap kunnen komen en andere slaapgerelateerde ongemakken zoals snurken, slaapwandelen en apneu. We horen ontregelende hoorspelen met fictieve dialogen ('Yapping at the moon'), angstige, zware elektronische klanken en samengeknepen keelkanken ('Below the abyss'). Soms doemt bijna een liedje op ('One dream remembered') en op een ander moment raken we in een oorlogsnachtmerrie verzeild met zacht gejammer en kogelregens ('Insomnia calender'). Het is een fascinerend album geworden dat niemand onberoerd zal laten, al zal niet iedereen zich er even gemakkelijk bij voelen.

'Traces Of Speech' is een heel ander verhaal, hoewel ook hier een concept aan ten grondslag ligt. De titel bestemde Blonk eerder voor een bundel met visuele poëzie. Met behulp van speciale software zette hij die om in Engelse en Duitse teksten, terwijl de tekeningen ook weer werden geconverteerd tot klanken met behulp van audiosoftware. Behalve de programmering en het bedenken van de oorspronkelijke tekeningen heeft Blonk er niks persoonlijks aan toegevoegd. Dit leidt tot tamelijk vlak uitgesproken teksten en elektronische klanken die geen bijzonder spannende opbouw kennen. Ik mis de typerende stem van Jaap Blonk, die al zijn andere werk juist zo bijzonder maakt.

Herman te Loo

Beluister hier 'Slight Underdoze': <http://bit.ly/1n3980F>

ALEX KOO
Dance Of Hope
 Clever tree records



Bezetting:

Floriaan Wempe, Caspar van Wijk (ts),
 Alex Koole (p),
 Thomas Pol (b),
 Attila Gyrfas (d).

VERVOLG JAZZ OP DE PLAAT

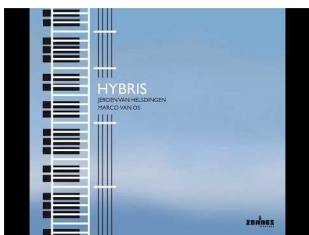
Een wervende e-mail van een lezer zette Jazzflits op het spoor van deze cd. 'Dance Of Hope' is het debuut van de jonge Vlaamse pianist Alex Koo. Hij studeerde langdurig bij de in augustus 2013 overleden pianist Kris Goessens. Deze pianist en diens lessen waren zo inspirerend dat Koo de cd aan hem opdroeg. Goessens heeft de eerste opnamen gelukkig nog kunnen horen. De cd is te verdelen in meer poëtische triostukken en kwintetstukken. Allemaal van de hand van de bandleider. De vijf kwintetleden spelen werkjazz, jazz om te overtuigen. Vooral Alex Koo zelf. Zijn improvisaties kun je 'stapeljazz' noemen. Het ene motief volgt heel beslist op het andere. Daarin hoor je zijn klasieke opleiding terug: hij musiceert vaak rechtuit, zonder enige swing. Ritme en spanning zijn dan geëlimineerd. Van zichzelf hebben de thema's wel degelijk ritmiek. De saxofonisten krijgen elk in twee nummers gelegenheid om te soleren. In de thema's spelen ze mooi tweestemmig. Caspar van Wijk is van de twee wat melodischer. Floriaan Wempe heeft hier wat meer een abstracte inslag en betoogt meer in zijn spel.

In trioverband brengt Koo wel swing in zijn spel. In bijvoorbeeld 'Cantabria' en 'Sweet Lorena' speelt hij poëtisch en met gevoel voor ritme. Dan brengt hij rusten of lange noten in zijn improvisaties en creëert hij wel een spanningsboog. Ondanks de eenvoud van de thema's, is dit naar mijn mening het mooiste werk. Er valt voor de pianist nog veel te kiezen. Of de intimiteit van zijn triostukken of de 'statements' van de kwintetstukken, waarin de tenoren de muziek toch wat ruiger maken. Een debuut met perspectief.

Hessel Fluitman

Bekijk een video over de cd: <http://bit.ly/1p5mtXz>

JEROEN VAN HELSDINGEN
MARCO VAN OS
Hybris
 Zennex



Bezetting:

Jeroen van Helsdingen
 (p, synth. Fender Rhodes),
 Marco van Os (b, el.b. fretl.b, voc),
 + Gaby van Helsdingen (voc),
 Teus Nobel (tp flh),
 Ruud Breuls (flh),
 Willem Kiewiet de Jonge (tb),
 Jeroen Pek (fl),
 Peter Liebregs, Efraïm Trujillo (ss),
 Toon Roos (ts),
 Peter Tiehuis (gt),
 Frits Landesbergen (vibr),
 Sebastiaan Cornelissen (d),
 Janco van der Kaaden (perc).

Voor 'Hybris' trokken pianist Jeroen van Helsdingen en bassist Marco van Os een flink blik gastmusici open. Daardoor is er veel afwisseling. De muziek wordt echter wat eenvormig, doordat hier en daar de invloed van Pat Metheny in de uitwerking van de composities doorklinkt (hij heeft ook wel een handje van eenvormigheid). Van Helsdingen en Van Os weten echter, net zoals Metheny dat ook presteert, de aandacht vast te houden.

De Jeroen van Helsdingen op 'Hybris' is een totaal andere dan de Jeroen van Helsdingen die u wellicht kent van The Obsessions, de huisband van het voormalige 'Meike's Middag Live' op Radio 6. Daarin speelde hij jazz, soul, pop en rock. Liefst met een flinke dosis adrenaline. Op 'Hybris' hoor je een volbloed jazzmusicus.

De muziek van Van Helsdingen en Van Os is verzorgd en smaakvol. Toon Roos trekt op tenor in het titelnummer mooie lange lijnen. 'Brazilië' krijgt met de blazerssectie van Teus Nobel op fluegelhorn en Willem Kiewiet de Jonge op trombone, een beheerste en levendige uitvoering. Verrassend is het slotnummer 'Contemplating' waarin Van Helsdingen met zijn Obsessions-maat Efraïm Trujillo op sopraansax echt een beschouwend nummer te berde brengt.

Het maakt niet zo heel veel uit of op een 'track' nu fluitist Jeroen Pek meespeelt, dan wel trompettist Ruud Breuls; of dat de elektrische bas of het slagwerk als een trein voortsnel: de thema's en de solo's worden beheerst en genuanceerd gebracht.

Hessel Fluitman

Bekijk een stuk van de cd:

<https://www.youtube.com/watch?v=oyvKTZJLzpk>

VERVOLG JAZZ OP DE PLAAT

PHILIPPE LEMM GROUP

Sintra

Eigen beheer



Bezetting:

Maarten Hogenhuis (as),
Eran Hareven (g),
Dragan Calina (p),
Martin Hiltawski (b),
Philippe Lemm (d).

Misschien is hij voor de meeste mensen bekend als de technische en muzikaal begaafde drummer in het kwartet van saxofoniste Susanne Alt, waarin hij tot 2011 speelde. Inmiddels woont hij al enkele jaren in New York waar hij met een Huygens Scholarship zijn 'master'-studie aan de Manhattan School of Music (bij John Riley) deed. Philippe Lemm is een veelgevraagd drummer in bands van anderen, nationaal en internationaal, maar heeft ook altijd zijn eigen weg gevolgd, onder meer als bandleider van de Philippe Lemm Group, waarmee het album 'Sintra' is gemaakt. Het is lastig om Lemm in een hokje te stoppen. Gelukkig maar. Het is zijn verdienste dat hij in zijn spel laat horen hoe veelzijdig hij is. Van vlot en strak bebop-getint spel tot verfijnde accentueringen en geraffineerde dynamiek in verrassende ritmes. Maar Lemm is ook het type drummer van het adagium 'less is more', zoals dat ook te horen is op het album 'Sintra'. Maar misschien is nog interessanter dat Lemm zich ook een vaardig bandleider toont. Zijn medespelers krijgen volop de ruimte voor improvisaties en boeiende 'dialogen'. Pianist Dragan Calina speelt fraaie intieme 'laid-back' patronen, waarmee saxofonist Maarten Hogenhuis en gitarist Eran Hareven hun spannende confrontaties en fraaie soli kunnen uitspelen. Bassist Martin Hiltawski speelt melodieus, soepel en strak en creëert samen met Lemm op drums een weldadige basis. Het loopt als een trein en het spelplezier is hoorbaar. 'Sintra' is een pareltje, zo'n album dat in de speler blijft liggen omdat het niet verveelt en het altijd iets nieuws laat horen.

Frank Huser

Philippe Lemm Group live met 'Wayne's thang':

<http://bit.ly/1h3bVn1>

MAX ROACH

Lausanne 1960 – Part I

TCB Records



Bezetting:

Tommy Turrentine (tp),
Julian Priester (tb),
Stanley Turrentine (ts),
Bobby Boswell (b),
Max Roach (d).

Bekijk dit kwintet live:

<http://bit.ly/1jysFZ0>

De impact op de 'inlanders' van een Amerikaanse band op doorreis in Europa in de jaren vijftig en zestig, in dagen zonder me-gafestivals en internet, is iets wat wij ons niet meer kunnen voorstellen. Dat beschrijft ook het uitgebreide en degelijke boekje dat deze vijfendertigste cd in de 'Swiss Radio Days Jazz Series' vergezelt: Max Roach in Lausanne in 1960 moet een waar evenement geweest zijn. Het publiek kende Roach ongetwijfeld, maar kon niet voorbereid zijn op zijn pianoloze kwintet: het album 'Quiet As It's Kept' kon nog niet in de Zwitserse winkels liggen, en hun tweede en laatste album ('Paris Impressions') zou pas een maand later opgenomen worden. Die weinige opnames maken van deze cd ook nu nog een (klein) evenement. Het ontbreken van een akkoordinstrument wordt enigszins opgevangen door slimme arrangementen, maar verplicht je toch om wat beter bij de les te blijven – de wat holle live klank helpt niet, maar went wel. Trompettist Tommy Turrentine, te weinig op plaat gedocumenteerd, klinkt als een volgeling van Dizzy Gillespie, maar met een heel eigen klank; broer Stanley, die met deze groep zijn jazzdebuut maakte, laat zich horen als een gedreven hardbopper, zonder zijn soms wat stereotiepe bluesmaniertjes. Trombonist Julian Priester baant zich een moedige weg door de vaak stevige tempo's heen. Hoogtepunten? Het is boeiend om 'A night in Tunisia' eens in een heel andere versie te horen dan die van Art Blakey – maar in dezelfde energieke hardbopstijl. Het contrast met 'Prelude' kon niet groter zijn: op deze ballade van Consuela (Moorehead) Lee, in een arrangement van Bill Lee, laat Max Roach het podium genereus aan zijn jonge bandleiden.

Arne Van Coillie

IMPRO TRIO
Improvisaties
Mus



Bezetting:

Jaap Brons (tb),
 Gijs van Dijk (g),
 Arend Nijenhuis (p),
 + Namle Bouwmeester (bkl).

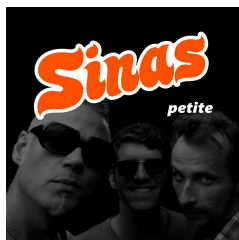
VERVOLG JAZZ OP DE PLAAT

Drie heren van een zekere leeftijd kijken je aan op het hoesje van deze cd. Dit is geen jong talent, maar toch behoren de drie niet tot de gevestigde namen uit het improvisatiecircuit. Pianist Arend Nijenhuis is de bekendste van het stel, onlangs aan de vergetelheid ontrukkt door drummer Michael Baird op de cd 'Twenty Years After'. Met gitarist Gijs van Dijk vormt hij al jaren een duo dat bij de Amsterdamse incrowd wel enige reputatie geniet. Samen met trombonist Jaap Brons hebben ze een concept voor improvisatie ontwikkeld dat tegelijk heel voor de hand liggend én ongebruikelijk is. Uitgangspunt zijn namelijk 'jazzstandards', en dan vooral de akkoordenschema's. Maar anders dan in de bebop zijn ze geen wet van Meden en Perzen, maar slechts een referentiekader, een leeg doek om vrij op te improviseren. In zeven improvisaties lijken de heren op zoek naar een stuk dat er nooit komt, voortdurend wegspringend voor het cliché dat op de loer ligt in de vorm van een traditionele akkoordenoepenvolging of een in het gehoor liggende melodie lijn. Dit principe vergt veel van de drie muzikanten, maar door hun immense ervaring maken ze van ieder stuk een eigenzinnig en spannend geheel dat zich kenmerkt door transparantie. Als luisteraar heb je voortdurend het gevoel dat de poten onder je stoel worden weggezaagd, maar na verloop van tijd kom je tot de ontdekking dat dit misschien wel een aangename toestand is om in te verkeren.

Herman te Loo

De cd is te bestellen via keesstevens@kpnplanet.nl onder vermelding van het adres en Mus 002. De prijs inclusief verzendkosten bedraagt 11,50 euro.

SINAS
Sinas Petite
Sinas Records



Bezetting:

Wouter Schueler (ts, bars, kl),
 Maarten 'Belmondo' Helsloot (keyb, synth),
 Bas Bouma (d).

Het lijkt of de crisis ook heeft toegeslagen bij Sinas. Althans, in financiële zin, want saxofonist en bandleider Wouter Schueler heeft zijn achtkoppige band ingedikt tot een trio. Maar muzikaal is het bepaald geen crisis, want Sinas Petite is nog steeds zo bruisend als de naam suggereert. De muziek is even onontkoombaar als avontuurlijk en wint door de compactheid van de bezetting aan kracht. Stilzitten is er niet bij, want drummer Bas Bouma zorgt ervoor dat de ritmes, die afkomstig zijn uit de Latijns-Amerikaanse, Arabische en dance-muziek, een enorme drive hebben. De 12-inch single, die het fysieke onderdeel vormt van het pretpakket, zal het zeker goed doen in danceclubs, maar de klaaglijke klarinet van de leider in 'Cumbia Frankie' (de B-kant) verradt ook een diepere laag. De muziek die met de bijgeleverde code kan worden gedownload, sluit naadloos aan op wat er op het knaloranje vinyl te vinden is – de twee vinyltracks zijn er ook tussen terug te vinden. De vintage keyboards van Maarten Helsloot (een Wurlitzer elektrische piano en een Mini Moog synthesizer) zorgen voor een eigenzinnige, psychedelische klankomgeving, waarin de saxofoonmelodieën en -erupties (soms door de nodige effectapparatuur gehaald) goed gedijen. Naast dansbare 'grooves' kent de muziek van Sinas Petite ook spannende open 'soundscapes', vaak als een 'Aufforderung zum Tanz'. 'Tracks' van het digitale album als 'Amsterdam samba' en 'Spanish glider' zijn er mooie voorbeelden van.

Herman te Loo

Een track van het album is te beluisteren op:
<http://www.sinasmusic.com/SinasPetite/RELEASES.html>

JAZZ OP DE PLANKEN

SNARKY PUPPY

Bezetting:

Michael League (b), Bill Laurance (keyb), Mike Maher (tp), Bob Reynolds (sax), Justin Stanton (tp, keyb), Chris Bullock (ts, fl, cl), Cory Henry (Hammond, keyb), Nate Werth (perc), Bob Lanzetti, Mark Lettieri, Chris McQueen (g), Robert Searight (d).

Datum en plaats:

16 mei 2014, Paradiso, Amsterdam.

De sensatie van dit moment, want zo mogen we de (overwegend) Amerikaanse formatie Snarky Puppy wel noemen. Het succes kwam de groep niet aanwaaien als we het mooie verhaal van leider/oprichter Michael League mogen geloven. Na vele 'gigs' voor drie man en een paardenkop in de VS, ging het een paar jaar geleden ineens lopen in Europa. Eerst in Groot Brittannië en later (vooral) in Nederland, waar Snarky Puppy nu een trouwe schare fans heeft. En terecht zal ik er meteen maar aan toevoegen, want kwalificaties als 'best band of the world' dringen zich op als je dit collectief live ziet. De energie die de heren ten tonele brengen werkt aanstekelijk en binnen een mum van tijd staat de tent letterlijk op zijn kop.

Een uitverkocht Paradiso was 16 mei hun tempel. Vanaf het eerste nummer 'Shufukan' wisten ze mijn aandacht te grijpen. Je valt van de ene verbazing in de andere als met name Cory Henry het op zijn heupen krijgt op de Hammond of het Korg keyboard. Wat een muzikant is die man. De opbouw en uitvoering van zijn soli zijn ongeëvenaard en zelden vertoond op vaderlandse bodem. De uitbarstingen van het publiek na deze kunststukjes waren dan ook zeer op zijn plaats en dankbaar aanvaard door de nederige Henry.

Het is jammer dat dit soort extravagantie niet op hun nieuwe semi-live/studio-cd 'We Like It Here' (label: Ropeadope/ GroundUp Music) terug te horen is, maar begrijpelijk. Niet dat de cd daardoor saai is, integendeel. Maar je hoort toch een bepaalde restrictie in het spel van de band, omdat het nou eenmaal wordt vastgelegd voor het nageslacht.

De ritmes die worden gemaakt door League en Lewis (op de cd) en Spud (live), samen met de voortreffelijke percussionist Werth, zijn gecompliceerd en toch duidelijk voel- en dansbaar. En gedanst werd er in Paradiso in ruime mate door jong en oud.

[...vervolg in de rechterkolom](#)



Michael League (links) en Chris McQueen. (Foto: Joke Schot)



Bill Laurance. (Foto: Joke Schot)

Er liepen schoolmeisjes rond maar ook zestigplussers en iedereen viel voor de charme van Snarky Puppy. Je ziet en voelt dat ze menen wat ze doen. Het plezier druipt er vanaf en ze zijn nog zichtbaar verbaasd over het succes wat ze nu ten deel valt. De bescheiden houding van met name League is zeer aandoenlijk. Aan het eind van de show mochten de twee percussionisten van de cd ook even meedoen. Leuk, maar echt spetteren deden de twee leden van het Metropole Orkest: Leo Janssen op tenorsax en Vincent Veneman op trombone. Zij waren uitgenodigd omdat Snarky Puppy onlangs een nieuw album met het orkest heeft opgenomen.

Dat nu ook de VS valt voor deze vriendelijke gasten uit NYC en omstreken heeft ook te maken met de Grammy Award die ze dit jaar wonnen voor hun nummer met vocalist Lala Hathaway. Wel is het jammer dat ze de verkoop van hun laatste cd in eigen hand houden. Die is dus alleen via hun eigen site te verkrijgen voorlopig. Maar niet lang getreurd want op het komende North Sea Jazz Festival zijn ze alweer te bewonderen. Want live komen deze fantastische muzikanten het best tot hun recht. Ga dat zien!

Reinier van Bevervoorde

JAZZ OP DE PLANKEN BEELDVERSLAG**BILLY COBHAM BAND****Bezetting:**

Christophe Cravero (keyb, v),
Camelia Ben Naceur (keyb),
Jean-Marie Ecay (g),
Michael Mondesier (b), Billy Cobham (d).

Datum en plaats:

10 mei 2014,
LantarenVenster,
Rotterdam.



Camelia Ben Naceur nam een van de twee keyboards voor haar rekening. (Foto: Joke Schot)

De Panamees-Amerikaanse jazz fusion-drummer Billy Cobham (16 mei werd hij 70 jaar) dankt zijn faam aan het Mahavishnu Orchestra van gitarist John McLaughlin. In deze band ontwikkelde hij begin jaren zeventig een drumstijl met invloeden van rock en funk. Een hoogtepunt uit die tijd en zijn gehele oeuvre is het album 'Spectrum', dat in 1973 verscheen en waarop Cobham met onder anderen pianist Jan Hammer, saxofonist Joe Farrell en gitarist Tommy Bolin te horen is. Volgens de All Music Guide is Billy Cobham sinds die jaren 'generally acclaimed as fusion's greatest drummer with an influential style that combines explosive power and exacting precision'. In Rotterdam trad Cobham aan met een typische fusion-bezetting: keyboards (twee keer), gitaar, bas en natuurlijk drums. Overigens verschijnt een dezer dagen een live-cd met opnamen van de vorig jaar gehouden 'Spectrum 40'-tournee.



Billy Cobham. (Foto: Joke Schot)



Michael Mondesier. (Foto: Joke Schot)



Christophe Cravero speelde toetsen en viool. (Foto: Joke Schot)

Volg het jazznieuws op <http://www.twitter.com/jazzflits>.

VERVOLG JAZZ OP DE PLANKEN

DEVENTER JAZZ FESTIVAL

Datum en plaats:

10 mei 2014,
Deventer Schouwburg.

Van de kleinere lokale jazzfestivals heeft Deventer een van de aardigste programma's. Dit festival werd voor de derde keer in de Schouwburg gehouden en dankzij de populariteit van zangeres **Shirma Rouse** was de grote zaal vol. Inmiddels weet iedereen dat Rouse heel hard kan zingen en dat willen we horen ook. Kennelijk als gevolg van verplichtingen elders was deze rondborstige soulzangeres niet het kaarsje dat je aan het eind van de avond mocht uitblazen, maar trad zij zo vroeg op dat bij lang niet iedereen het avondeten gezakt was. Haar 'covers', vaak van Aretha Franklin, mochten er zijn en van enige terughoudendheid kon zij niet beschuldigd worden. Het publiek kon er niet genoeg van krijgen, maar moest het doen met slechts één toegift, 'Amazing grace'. Het was meteen het mooiste nummer van de avond. Uiteindelijk liggen haar wortels in de gospel, en haar prachtige uitvoering daarvan doet hopen dat zij in de toekomst een aantal 'covers' inruilt voor gospels.

De organisatie had een uitgekende oplossing gevonden om de mensen in de foyers te houden, waar tamelijk onbekende bandjes uit de regio optraden, door de grote zaal voor de rest van de avond te sluiten en alleen de kleine zaal met een capaciteit van 150 stoelen te gebruiken. Het gevolg was dat weinigen konden genieten van **Michiel Borstlap**. Ik was nog net op tijd bij Borstlap binnengeglijpt en kon daardoor meemaken dat hij op een bijzonder intieme manier een soloconcert aan de concertvleugel gaf. Borstlap horen we vaak in heftige 'funky' groepen, maar om hem in de hoedanigheid van klavierleeuw te aanschouwen is toch ook een groot genoegen. Bij **The Ploctones** en **Sven Hammond Soul** werden de stoelen weggehaald zodat meer mensen konden horen dat The Ploctones een steeds hechtere swingmachine is geworden, waarin naast smaakmakers Efraim Trujillo (sax) en Anton Goudsmit (gitaar) drummer Martijn Vink een steeds prominere plaats opeist. Sven Hammond Soul, veel meer pop dan de Ploctones maar zeker zo hard swingend, ging daar nog eens overheen zodat het tot zeer laat erg druk bleef in de Deventer Schouwburg.

Tom Beetz



Martijn Vink wordt steeds prominenter binnen The Ploctones. (Foto: Tom Beetz)



Geen terughoudendheid bij Shirma Rouse. (Foto: Tom Beetz)

JAZZ OP DE PLANKEN **BEELDVERSLAG**

JAZZ À LIÈGE

Datum en plaats:

9, 10 mei 2014,
Palais des Congrès,
Luik.

Honderden jazzliefhebbers verzamelden zich vrijdag en zaterdag te Luik in het Palais de Congrès (zes zalen) voor het 24ste MITHRA Jazz à Liège. Op het programma stonden onder anderen het duo Kenny Barron & Dave Holland, de saxofonisten Kenny Garrett en Archie Shepp, zangeres Cecile McLorin Salvant en trompettist Paolo Fresu. Verder waren tal van Belgische artiesten te horen, onder wie trompettist Greg Houben.

Een uiterst bevreemdend tafereel ging vooraf aan het optreden van zijn Fiorini-Houben Quartet. Toen het publiek de zaal mocht betreden stond de trompettist al uiterst rechts op het podium. Niet om te musiceren, maar om een kipmaaltijd te bereiden met alles erop en eraan: olie, zout en peper. Zelfs de wijn was van de partij. In de linkerhoek was pianist Fabian Fiorini hemden aan het passen. Dit alles werd overgoten met lichte pianomuziek van een onbekende pianist. Na een kwartier werd het tafereel beëindigd en begon het concert. Geen mens wist wat van deze scene de betekenis was. Volgend jaar viert het festival het 25-jarig jubileum. Ik zal er bij zijn.

Marino Serdons



Fabian Fiorini verwisselt van hemd op het podium. (Foto: Jean Schoubs)



Archie Shepp. (Foto: Jean Schoubs)



Paolo Fresu. (Foto: Jean Schoubs)



Greg Houben op het toneel in de weer met zijn kipmaaltijd. (Foto: Jean Schoubs)

VERVOLG JAZZ OP DE PLANKEN

BART WIRTZ FT. SEAN JONES

Bezetting:

Bart Wirtz (as), Sean Jones (tp), Jan Smit (bkl), Vincent Houdijk (vib), Jasper Soffers (p), Jeroen Vierdag (b), Joost van Schaik (d).

Datum en plaats:

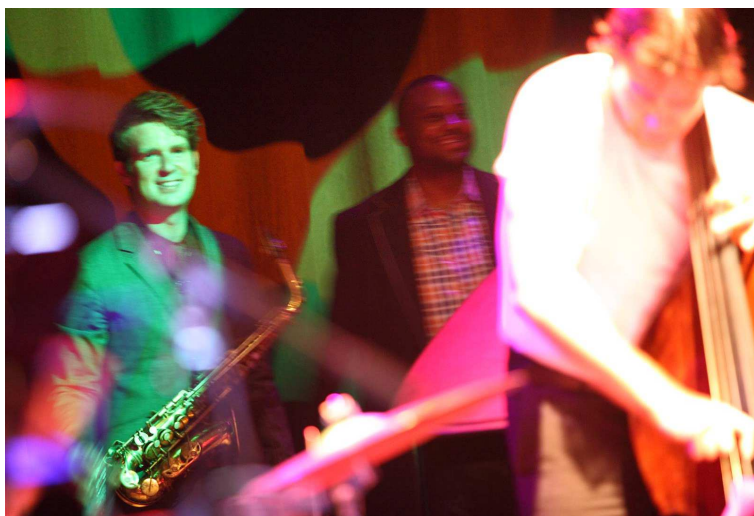
9 mei 2014, LantarenVenster, Rotterdam.

Altist Bart Wirtz bedenkt bijzondere concepten. Enerzijds doet hij dat met bezettingen. Zijn voorlaatste cd was met een internationaal band met trompettist Nicholas Payton. Voor de release-tour van zijn cd 'Interview', vroeg hij wéér een Amerikaanse trompettist: Sean Jones, én een leuke Nederlandse band met vibrafoon en basklarinet. Jones komt uit de traditionele stal van Wynton Marsalis, maar heeft afgerekend met dat verleden en hij heeft zich ontwikkeld tot een krachtige solist. Naast trompet hoorden we ook basklarinet en vibrafoon. Dat andere conceptuele aspect is het wisselen van bezetting en tempo binnen de composities. Tijdens het concert schakelde Wirtz tussen vibrafoon en vleugel, en hij zette de blazers af en toe aan de kant. Die blazers speelden overigens vaak strak unisono, zelfs in het trage 'Growth IV'.

Wirtz toonde zich een uiterst competente instrumentalist; hij soleerde heel energiek en divers en had de touwtjes strak in handen. Daarnaast was hij ook de componist van alle stukken. In de compositie 'Sun chime' stond Sean Jones eindelijk alleen voor de ritmesectie. Hij blies uiterst krachtig en genuanceerd, met een fluwelen bugelsound. Wat een feest!

Opvallend was ook bassist Jeroen Vierdag. Hij heeft zich ontwikkeld tot een krachtige aandrijver met een sterk ontwikkeld muzikaal karakter. Pianist Jasper Soffers had gedurende het concert een meer begeleidende rol. Pas op het laatste trad hij wat meer op de voorgrond. 'Blues in the dirt' was een blues, met een langzaam New Orleans-marstempo. En ja hoor, in 'Democrator' kwam eindelijk het duel tussen saxofoon en trompet waar ik al die tijd op zat te wachten. Hierna volgde, misschien wel iets te vlot, een toegift voor de (helaas) halfvolle zaal: 'Gang'. Als deze Jazzflits is verschenen is de korte tour van Bart Wirtz en zijn band alweer afgelopen. Maar gelukkig is er ook zijn cd 'Interview'. Daarover in een volgende uitgave meer.

Peter J. Korten



Leider Bart Wirtz hoort dat het goed is. (Foto: Joke Schot)



Sean Jones speelde krachtige solo's. (Foto: Joke Schot)



Jeroen Vierdag was een krachtige aandrijver. (Foto: Joke Schot)

JAZZ OP DE PLANKEN **BEELDVERSLAG**

KENNY GARRETT QUINTET

Bezetting:

Kenny Garrett (as, fl),
Vernell Brown (p),
Corcoran Holt (b),
Rudy Bird (perc),
McClenty Hunter (d).

Datum en plaats:

8 mei 2014, Bimhuis,
Amsterdam.



Kenny Garrett. (Foto: Joke Schot)

"Nog net m'n trein gehaald", zo vertelde fotograaf Joke Schot ons de dag na het concert van Kenny Garrett, "wat een geweldig goed concert!" Garrett had dus niet op zijn horloge gekeken die avond. Een avond in een uitverkocht Bimhuis - waar de saxofonist in 1986 voor het eerst optrad met Art Blakey and the Jazz Messengers - met een enthousiast publiek.

In de toegift 'Happy people' maande Garrett het publiek de zaal te verruilen voor het podium. Het duurde even voor het spreekwoordelijke eerste schaap over de dam was, maar toen die drempel eenmaal was overschreden werd het een groot feest. De saxofonist had het prima naar zijn zin, bleef nog lang napraten en ging geduldig op de foto met het publiek. Als gebruikelijk trad Kenny Garrett op met jonge musici, maar hij had deze keer ook een veteraan in de gelederen: de ervaren percussionist Rudy Bird, die ook - net als Kenny Garrett - bij Miles Davis gespeeld heeft.

Foto's en impressie: Joke Schot



In de toegift 'Happy people' gingen alle remmen los. (Foto: Joke Schot)



De stemming zat er 8 mei aan het eind goed in. Pianist Vernell Brown (rechts) deelt volop mee in de feestvreugde. (Foto: Joke Schot)

VERVOLG JAZZ OP DE PLANKEN

NEW COOL COLLECTIVE

Bezetting:

David Rockenfeller (tp, bu, tb),
Benjamin Herman (as),
Willem Friede (keyb),
Bas van der Wal (g), Leslie Lopez (el.b),
Joost Kroon (d),
Frank van Dok, Jos de Haas (perc),

Datum en plaats:

9 mei 2014, Hothouse Redbad,
Leeuwarden.

New Cool Collective trekt ook mensen die je normaliter niet bij een jazzconcert ziet. Vol verwachting komen ze binnen: het moet meeslepend worden, swingend en lekker in het gehoor liggen. En dus spelen altsaxofonist Benjamin Herman en zijn maten in de zaal de meer toegankelijke stukken uit hun repertoire.

En dus werd het een daverend feestje op de afsluitende concertavond van Hothouse Redbad.

Drummer Joost Kroon, als een vorst op zijn verhoging gezeten, voerde de ploeg telkens met een nieuwe 'groove' van het ene in het andere stuk. Daarbij geholpen door twee percussionisten, een bassist en een toetsenist. Zij zorgden voor de slagroom op het ritmische taartje. De saxofonist, de trompettist annex trombonist en de invalgitarist waren de melodische kers. Een geheid smakelijke hap voor een feestelijk avondje uit.

Het achttal putte niet alleen uit zijn nieuwste cd 'Chin Chin' (met bijvoorbeeld 'Devastated' en een rokend 'Samba kitsu'), maar ook kwam, lekker uitgerekt, een oud vehikel als 'Lucoolmi' langs.

Op verschillende momenten tijdens het concert werd duidelijk dat de muziek van New Cool Collective heel nauw luistert en als een puzzel in elkaar past. Zo zorgde invalgitarist Bas van der Wal voor een uitstekende partij begeleiding en solo's in de stukken die hij kende, maar als er een stuk langskwam dat hij niet kende, was het heel voorzichtig zoeken en proberen voor hem. En als Benjamin Herman achter de conga's terechtkwam en enthousiast een roffel sloeg, kreeg hij meteen van percussionist Frank van Dok een opgeheven vingertje: 'niet doen saxman, dan maak je er een brei van'. En de baas van het spul dook meteen vol spijt in elkaar.

Toen 'Marche funebre', naar de dodenmars van Chopin, werd ingezet, was het einde van het concert nabij en moest het publiek zijn feestje onvermijdelijk afbouwen.

Hessel Fluitman



Joost Kroon. (Foto: © Jos Krabbe, Leeuwarden NL)



David Rockenfeller. (Foto: © Jos Krabbe, Leeuwarden NL)



Het enthousiaste publiek. (Foto: © Jos Krabbe, Leeuwarden NL)

JAZZ OP DE PLANKEN **BEELDVERSLAG**

ROY HARGROVE QUINTET

Bezetting:

Roy Hargrove (tp),
Justin Robinson (sax),
Sullivan Fortner (p),
Armeen Saleem, (b),
Quincy Phillips (d).

Datum en plaats:

25 april 2014,
Lantaren/Venster,
Rotterdam.



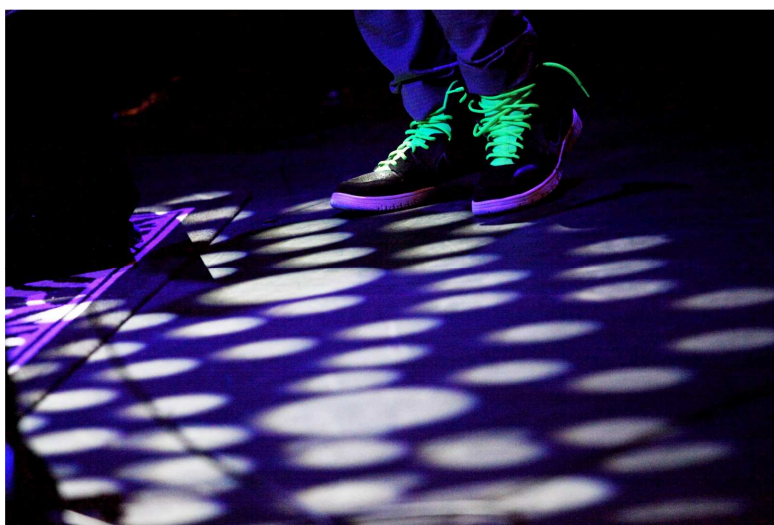
Roy Hargrove in de kleedkamer.
(Foto: Joke Schot)

Trompettist Roy Hargrove trad voor het eerst in Nederland op tijdens het North Sea Jazz Festival 1986. Hij was toen zeventien jaar. In de Haagse jaren van het festival was hij er een vaste gast. Het is dan ook niet verwonderlijk dat hij een grote schare fans in ons land heeft. Het optreden van het Roy Hargrove Quintet in LantarenVenster, een van drie Nederlandse optredens, was dus uitverkocht. Het onthaal van het publiek was enthousiast en de zaal moet voor de heren musici als een warm bad hebben gevoeld. Een bad waarvan Hargrove en Robinson tegen het eind van het concert persoonlijk nog even de temperatuur opnamen, toen ze al spelend het publiek in liepen.

Foto's en impressie: Joke Schot



Roy Hargrove geniet van de muziek.
(Foto: Joke Schot)



De schoenen met lichtgevende veters van Roy Hargrove.
(Foto: Joke Schot)

NEW YORK CALLING



Roos Plaatsman is zangeres en woont in New York. In Jazzflits doet ze verslag van haar muzikantenbestaan daar.

Twee vrienden van mij hebben net een huis gekocht in Bedford/Stuyvesant (Bed/Stuy), een wijk van Brooklyn. Om de hoek worden in de komende weken twee jazzclubs geopend, of eigenlijk cocktailbars met live jazzmuziek, en de hippe barretjes schieten er uit de grond. Decennialang is het een zwarte wijk geweest en een cultureel centrum voor de Afro-Amerikanen. Nadat er een 'subway' werd aangelegd in 1936, verhuisde een groot deel van de bewoners uit het overbevolkte Harlem naar Bed/Stuy omdat er meer huizen beschikbaar waren. Tussen de jaren zestig en negentig was het een beruchte wijk met veel criminaliteit, racisme en rivaliserende 'gangs'.

Sinds 2000 zijn er steeds meer verschillende nationaliteiten in de wijk te vinden en veel blanken verhuizen naar Bed/Stuy omdat de huurprijzen er relatief laag zijn. De huizen zijn statig en groot en staan in bosrijke rustige straten en de criminaliteit is inmiddels erg afgenomen.

Gentrification, de opwaardering van een wijk, komt ontzettend veel voor in de stad New York en op dit moment zijn er veel discussies gaande of dit nu iets goeds of juist iets slechts is. Onder leiding van burgemeester Bloomberg is Manhattan onbetaalbaar geworden, maar de criminaliteit is sterk afgenomen. Blanken, zoals mijn vrienden, verhuizen in grote getale naar de wijken en er komen meer gezellige cafés en winkels, maar ook meer en meer grote ketens als Starbucks, Duane Reade of Victoria's Secret openen hun deuren.

West Midtown was jarenlang de 'place to be' voor jazzliefhebbers, maar als je er nu rondloopt zie je dat vooral Chase Bank, Duane Reade en McDonalds het straatbeeld hebben overgenomen. Hetzelfde geldt voor de East Village en de Lower East Side, dat na Midtown de broeiplaats werd voor kunstenaars en muzikanten. Door de jaren heen is het onbetaalbaar geworden om hier te wonen en betalen mensen gemakkelijk 4.000 dollar per maand voor een tweekamerappartement. Een bepaalde buurt waar alles gebeurt op jazz- en kunstgebied is er niet meer en muzikanten en kunstenaars wonen verspreid over de vijf 'boroughs'. Concerten zijn duur geworden en jazzclubs als de Blue Note, die inmiddels soms 60 euro entree vragen, richten zich nu vooral op de rijken en toeristen.

In de drie jaar dat ik in Astoria woon, is er veel veranderd. Elke keer als ik terugkom van een paar weken in Nederland zijn er nieuwe winkels en cafés geopend. Het appartement dat ik in 2011 huurde voor 1.700 dollar, wordt inmiddels verhuurd voor 1.900 dollar per maand.

Ik stuitte afgelopen week op het boek 'Store Front: The Disappearing Face of New York', van twee fotografen die de veranderingen in New York City in de afgelopen tien jaar hebben gefotografeerd. Het boek laat duidelijk zien hoe kleine ondernemingen plaats hebben gemaakt voor grote ketens en hoe dit het straatbeeld heeft veranderd.

Een etalage van een gefotografeerde winkel in het boek doet me denken aan een winkeltje bij mij om de hoek waar je sleutels kan laten bijmaken en gereedschap kunt kopen. Dit winkeltje wordt al meer dan zestig jaar gerund door een familie en ik ben bang dat wanneer ik na de zomer terugkom ook dit winkeltje is verdwenen...

Kijk ook eens op: <http://huff.to/1fy4vqI>

De website van **Roos Plaatsman**: <http://roseellismusic.com>.

THE JAZZ CONNECTION

DOOR LEX LAMMEN

RHYTHM CHANGES

'Rhythm Changes' is de naam van een drie jaar durend wetenschappelijk onderzoek in vijf landen naar vormen en gebruiken die kenmerkend zijn gebleken voor de Europese jazzmuziek.



Vertegenwoordigers van universiteiten in Engeland, Noorwegen, Oostenrijk, Denemarken en Nederland nemen eraan deel. Voor wat Nederland betreft, levert

musicologe en saxofoniste Loes Rusch haar bijdrage aan dit project, tevens met de bedoeling langs deze weg en onder toezicht van Professor Walter van de Leur een doctorsbul te verwerven.

Afgelopen donderdagmiddag 15 mei deed zij verslag van haar aandeel in het onderzoek op Spui 25 - het adres waar de Universiteit van Amsterdam de burgerij op informele manier op de hoogte houdt van wat er gebeurt binnen de Civitas Academica. Behalve bewaard gebleven fragmenten van jazzuitzendingen op de Nederlandse televisie (Pim Jacobs' 'Dzjes Zien') en foto's van platenhoezen (Han Bennink) gebruikte de promovenda, die zelf baritonsaxofoon heeft gespeeld bij Peter Guidi, als kapstok voor haar betoog de brief die Willem Breuker op 14 mei 1975 stuurde aan Jo Elsendoorn. Breuker deed daarin zijn beklag over het opnieuw niet doorgaan van uitvoeringen van zijn muziek in het kader van het Holland Festival, waar Elsendoorn mede de samensteller van was. De bewuste brief, ook afgedrukt in het Handboek voor de Nederlandse Jazzwereld (Utrecht - Antwerpen, 1978) geldt volgens Loes Rusch als model voor de wijze waarop de 'jonge Turken' van de impro-scene zich opstelden tegenover de gevestigde orde. Breukers aanhef 'Hé Jo, ouwe neukert' zou kenmerkend worden voor de omgang van de muzikale rebellen met gevestigde subsidieverschaffers, die van een dergelijke bejegening niet terug hadden en om hun posities te handhaven dan maar de buidel trokken. Opvallend is dan ook dat Willem Breuker in volgende jaren wel degelijk toegelaten werd tot het Holland Festival-programma en nog opvallender is dat Breuker en Elsendoorn met elkaar op vriendschappelijke voet zijn komen te verkeren.

'Met hun 'eigentijdse muziek' profiteerden Breuker en de zijnen van de toen opkomende welvaart die hen in staat stelde eigen vormen te boetseren'

Wie zich herinnert dat met het begin van de jaren zestig ook op andere fronten dan muziek een provocerende aanpak subsidie kon opleveren (beeldende kunsten, pedagogische experimenten), zal Loes Rusch' uitgangspunt begrijpen: Willem Breuker en de zijnen waren kinderen van hun tijd. Met hun 'eigentijdse muziek' van de decennia na 1960 profiteerden zij van de toen opkomende welvaart die hen in staat stelde eigen vormen te boetseren. Dat die op hun beurt ook weer zouden verstarren, is het lot van elke artistieke vernieuwing.

Lex Lammen is presentator/samensteller van de programma's Het Grote Geluid en The Jazz Connection op de Concertzender. Die zijn de klok rond te beluisteren via: <http://bit.ly/1sK4RRr>

Volg het jazznieuws op <http://www.twitter.com/jazzfliits>.

DE GOUWE OUWE VAN...

Hessel Fluitman

THE ROB PRONK JAZZ ORCHESTRA It Happened Yesterday A la Bianca

De bekendste Nederlandse arrangeurs voor bigbands en grote orkesten uit de tweede helft van vorige eeuw zijn Rob Madna, Jerry van Rooijen en Rob Pronk. Alledrie sloegen ze hun vleugels internationaal uit, al bleef Rob Madna, die ook wiskundeleraar was, in Nederland. Maar Jerry van Rooijen en Rob Pronk werkten in Duitsland en Frankrijk met en voor de beroemdste orkesten. Al in de jaren zestig werden ze hogelijk gewaardeerd en op initiatief van radioproducer Joop de Roo werden toen meer dan eens opnamen gemaakt van hun composities en arrangementen.

Gelukkig kon De Roo die muziek jaren later ook uitbrengen. Muziek van Rob Pronk uit 1968 kon hij kwijt op de cd 'It Happened Yesterday'. Op het label A la Bianca. Het crème de la crème van die tijd zat achter de lessenaars, inclusief enkele buitenlandse coryfeeën. De meeste stukken op de cd zijn van Rob Pronk. Het titelstuk 'It happened yesterday' is het enige nummer dat is geschreven en gearrangeerd door Rob Madna. 'One for Maya' schreef en arrangeerde Bora Rokovich, toen arrangeur van het Kurt Edelhagen Orkest.

De stukken lijken in eerste instantie wat complex, maar bij herhaalde beluistering hoor je prachtige tussenstukjes, loopjes, ensembles. De composities zitten vol vondsten. Elk stuk heeft zijn eigen kenmerken. Het openingsstuk 'Kim' is voortvarend en imponerend. 'I'll close my eyes', de feature voor trompettist Rick Kiefer, is een weelderige ballad, die door de trompettist ingetogen wordt uitgewerkt. Vier solisten hebben een 'feature': de trompettisten Benny Bailey en Rick Kiefer, trombonist Jiggs Whigham en als enige Nederlander de toen nog jonge tenorsaxofonist Ferdinand Povel. In de saxsectie trekt leider Piet Noordijk het geluid nadrukkelijk naar zich toe. Pianist Frans Elsen laat verschillende keren horen dat hij tot de top van het Nederlandse jazzwereldje hoorde. Een historisch document.

In de rubriek 'De Gouwe Ouwe van' zingt een medewerker van Jazzflits de lof over een speciale elpee, cd of dvd uit zijn of haar eigen collectie.

Lees Jazzflits op uw tablet

FESTIVALS JULI – AUGUSTUS



Nicholas Payton speelt begin augustus op het Gouvy Festival.
(Foto: Joke Schot)

COMBLAIN-LA-TOUR

Hamoir, België

4, 5, 6 juli 2014

(<http://comblainjazzfestival.be>)

Met onder anderen: Richard Bona, Lobi, Erik Truffaz, Kermesz à L'Est en Les Tambours du Bronx.

GENT JAZZ FESTIVAL

Bijlokesite, Gent

10 - 19 juli 2014

(<http://www.gentjazz.com/>)

Met onder anderen: Manu Katché, Bobby McFerrin, Zara McFarlane, Ibrahim Maalouf, Dave Holland, Chick Corea en Hiromi.

NORTH SEA JAZZ FESTIVAL

Ahoy, Rotterdam

11, 12, 13 juli 2014

(<http://www.northseajazz.com/nl/>)

Met onder anderen: Dave Douglas, Al Jarreau, Tineke Postma, Christian McBride, John Scofield, The Ploctones en Phronesis.

BROSELLA JAZZ

Groentheater, Brussel

13 juli 2014

(<http://www.brosella.be/nl/brosella-folk-jazz>)

Met onder anderen: nog niet bekend.

GOUVY JAZZ & BLUES FESTIVAL

Ferme de la Madelonne, Gouvy (Wallonië)

1, 2, 3 augustus 2014

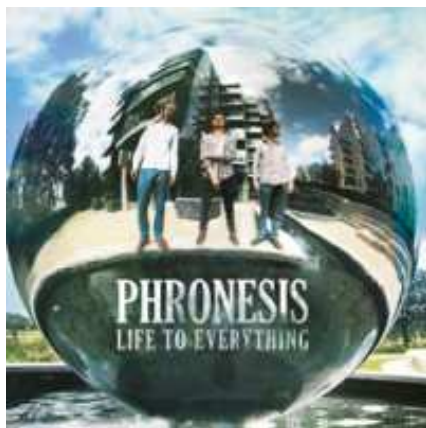
(http://gouvy.eu/madelonne/?page_id=2)

Met onder anderen: Bobby Few, Ibrahim Maalouf, Emilie & The Jazz Syndicate, Nicholas Payton, Freddy Cole en Four of a Kind.

WERKING LINKS IN JAZZFLITS

In Jazzflits zijn links opgenomen naar bijvoorbeeld filmpjes op You Tube, geluidsfragmenten of websites van muzikanten. Werken deze links niet, dan is het zaak om het pdf-bestand van Jazzflits eerst op uw computer te downloaden. Gebruikt u Firefox als internetbrowser, dan kan dat, na opening van het blad via jazzflits.nl, door middel van het icoontje rechtsboven. Het is mogelijk dat de links niet werken op een iPad of tablet. Dan is het kopiëren en plakken van de link in uw browser de oplossing.

BESTSELLERS JAZZ CENTER



Datum: 17 mei 2013

- 1 Phronesis**
Life To Everything (Edition)
- 2 Helge Lien**
Badgers And Other Beings (Ozella)
- 3 Brian Blade Fellowship**
Landmarks (Blue Note)
- 4 Ibrahim Maalouf**
Illusions (Sony)
- 5 Wolfgang Muthspiel**
Driftwood (ECM)

Bestsellers Jazz Center is een overzicht van de best verkochte cd's van de Haagse speciaalzaak Jazz Center; (<http://www.jazzcenter.nl>).

TIPS JAZZ CENTER

- 1 Snarky Puppy**
[We Like It Here \(Ropadope\)](#)
Moeilijk in de 'handel' te krijgen, omdat de cd alleen via de website van de groep te koop is. Een heerlijk funky album, oktober vorig jaar opgenomen bij Kytopia in Utrecht. Zie ook pagina 12.

- 2 Jacob Young**
[Forever Young \(ECM\)](#)
Derde album van gitarist Jacob Young op ECM. Gelukkig blijft hij zijn eigen geluid trouw. Met het Wasilewski Trio heeft hij een top (ECM)band achter zich.

- 3 Dewa Budjana**
[Surya Namaskar \(Moonjune\)](#)
Indonesische (fusion-)gitarist die met Jimmy Johnson en Vinnie Colaiuta (en Gary Husband op toetsen) een puike harde fusion-cd uitgeeft. Smullen voor de liefhebbers.

Tips Jazz Center is een overzicht van cd's die volgens Reinier van Bevervoorde en Jan Bax (van de Haagse speciaalzaak Jazz Center) een plek in de Bestsellers Jazz Center verdienen; (<http://www.jazzcenter.nl>)

Tip: JazzNearYou: een Amerikaanse website met ook een Nederlandse jazzkalender: <http://bit.ly/1iCUI7>

OVERLEDEN



Joe Wilder, 19 mei 2014 (92)

Amerikaanse trompettist. Overleden in New York. Speelde in bigbands; in de jaren veertig in die van Lionel Hampton, Jimmie Lunceford en Lucky Millinder, in de jaren vijftig bij Count Basie en Quincy Jones. Daarnaast in tal van kleinere groepen en als begeleider van vocalisten. Ook Charles Mingus maakte van zijn diensten gebruik: in 1970 en na zijn dood in de uitvoering van diens Epitaph (1989).

Victor Kaihatu, 7 mei 2014 (74)

Nederlandse bassist. Overleden in Den Haag. Speelde eerst muziek in het verlengde van zijn Indische afkomst, deed toen conservatorium, leidde daarna zelf bassisten op. Was actief op velerlei terreinen: in kleine combinaties, als begeleider van buitenlandse gasten en als studiomuzikant.

(jjm)

VARIA

Sociaal Fonds Jazz- en Improviserende Musici

Voor iedereen die werkzaam is als jazz- of improviserend musicus bestaat in geval van nood een vangnet: het Sociaal Fonds Jazz- en Improviserende Musici. Het werd in 1984 opgericht naar aanleiding van een verkeersongeval waarbij drie musici van de Springband (later de Contraband) om het leven kwamen en anderen ernstig gewond raakten. Er is toen een benefietconcert gehouden in het Bimhuis om middelen te verwerven. Het bestuur van het fonds wordt momenteel gevormd door Corrie van Binsbergen, Marcel Kranendonk en Everard van der Marck. Het Sociaal Fonds heeft geen nauw omschreven regels en criteria, maar er wordt van geval tot geval bekeken hoe de vork in de steel zit en wat passende hulp is. Het gaat daarbij nadrukkelijk om gevallen die niet worden gedekt door verzekeringen en dergelijke. Hulp wordt meestal geboden in de vorm van een renteloze lening met maandelijks aflossing. Het fonds beschikt maar over beperkte middelen. Van Binsbergen: "We kunnen dan ook niet overladen worden met aanvragen, maar we willen wel dat het bestaan van het fonds bekend is onder jazzmusici."

Meer info: <http://www.sociaalfonds jazz.nl/>

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 19 mei 2014



1 Eric Alexander

Chicago Fire
(HighNote)

2 Monty Alexander

Harlem-Kingston Express Vol 2:
The River Rolls On (Motema)

3 Clayton-Hamilton Jazz Orchestra

The L.A. Treasures Project (Capri)

De JazzWeek Jazz Top Drie geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; (www.jazzweek.com).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzmagazine voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Eindredactie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Tom Beetz, Reinier van Bevervoorde, Arne Van Coillie, Hessel Fluitman, Bart Hollebrandse, Frank Huser, Hans Invernizzi, Peter J. Kortten, Lex Lammen, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Jan Nieuwenhuis, Roos Plaatsman en Lo Reizevoort. **Fotografie:** Tom Beetz, Jos Krabbe, Joke Schot en Willem Schwertmann. **Website:** Henk de Boer.

Logo: Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Productie:** **JAZZFLITS** wordt geproduceerd door De Juiste Tekst (www.dejuistetekst.nl). **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

OP DE VALREEP



Op de valreep kwam deze foto van zangeres Lizz Wright in LantarenVenster bij ons binnen. Ze gaf op 14 mei in Rotterdam een intiem concert voor een uitverkochte zaal. (Foto: Joke Schot)

VARIA

Memoires Herbie Hancock verschijnen in oktober

Eind oktober zullen bij de Amerikaanse uitgeverij Viking de memoires van toetsenist Herbie Hancock uitkomen. Voor het boek, 'Herbie Hancock: Possibilities', huurde Hancock de journaliste Lisa Dickey in als 'ghostwriter'.

Finale European Jazz Contest in Maastricht

Op 28 mei vindt in AINSI Maastricht de finale van de European Jazz Contest plaats. Daarin treden op Trio For Cats (Rome, Italië), Woody Black 4 (Wenen, Oostenrijk), Confusion Project (Tricity, Polen) en 3AI Bot Jazz Quartet (Milaan, Italië). De finalisten werden in Italië geselecteerd tijdens een aantal voorrondes. De jury bestaat dit jaar uit: Antonio Solimene, coördinator didactiek van het Saint Louis Conservatorium (Rome), Jan Formannoy, Hoofd Jazz aan Conservatorium Maastricht (Maastricht) en Nina Pedersen, jazz-zangeres en docente aan het Saint Louis College of Music (Rome). Vorig jaar won het Mario Nappi Trio de wedstrijd. De winnende band mag onder meer spelen op het Jazz Maastricht Festival 2015.



LAATSTE NIEUWS



De trotse IBBC-winnaars op een rij. (Foto: Henri Kok)

BVR FLAMENCO BIG BAND BESTE VAN INTERNATIONAL BIG BAND COMPETITION

De BVR Flamenco Big Band onder leiding van Bernard van Rossum heeft zaterdagavond 24 mei in Hoofddorp de Topklasse van de International Big Band Competition gewonnen. Beste van de Eerste Klasse werd de Duitse Blue Note Big Band onder leiding van Bernd Gaudera.

In de BVR Flamenco Big Band komen leidende musici uit de flamencoscene, top-alumni en 'master'-studenten van het Conservatorium samen. De Spaans-Nederlandse naamgever en orkestleider Bernard van Rossum is componist, dirigent en saxofonist. De muziek van de winnaar is een symbiose van Spaanse flamenco en jazz.

De prestigieuze International Big Band Competition - een concours voor amateur- en semiprofessionele orkesten - vond dit jaar voor de achttiende keer plaats. Behalve de winnaar namen in de Topklasse deel: de Amstel Big Band o.l.v. Sven Schuster, de West Coast Big Band o.l.v. Kurt Weiss, de Central Heat Big Band o.l.v. Hein Buying en uit Duitsland het Berlin Jazz Composers Orchestra (JayJayBeCe) o.l.v. Christof Griese. Dit laatste orkest werd tweede.

In de Eerste Klasse traden naast de winnaar in het strijdperk Bigband Exposure o.l.v. Paul Rademaker, de Sugar Free Bigband (België) o.l.v. Ivan Valck, Big Band Almelo o.l.v. Frank van Nussde Nieuwe Veste Big Band o.l.v. Hans Bloemen, de Windmill Big Band o.l.v. Arjan Muusz, het Far East Jazz Orchestra o.l.v. Bart Bijleveld, de Jazzhaus Big Band (Duitsland) o.l.v. Gary Barone en het Jellyfish Jazz Orchestra (Duitsland) o.l.v. Jana Rohloff. Het Far East Jazz Orchestra uit Almelo werd tweede.

De jury werd voorgezeten door Kenny Werner en telde onder anderen Michel Herr, Erik van Lier en Rob Horsting als leden. Saxofonist Bernard van Rossum werd door de jury uitgeroepen te de beste solist van de finale. Tot de beste solisten van de voorronden op zaterdagmiddag werden gekozen: Marco Apicella (pianist van de Windmill Big Band), Fred Setzkorn (tenorsaxofonist van de Blue Note Bigband) en Pablo Martinez (trombonist van de BvR Flamenco Bigband).

De International Big Band Competition is opgenomen door de NTR en wordt uitgezonden op Radio 6.